

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In M. Brutum annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

cogitare unde vox εζολοφρευσis hoc loco irreperit, pro Homericis αι αμοφρευσis. Siquidem à Plutarcho mutata est persona: illa autem mendosa vox neque sensum habet, & verbum vitiat.

967.a. Senectutem Dionis, ηγεα in Græco ambigue. Amiotus ad Dionem retulit, quod & mihi videbatur.

968.c. Vecti sunt Dionis milites navibus duabus onerariis] εφορηλον Græcis rotundum significat, aut verius teres, itaque puto hoc genus nauigiorum longis nauibus opposti. Exemplo tamen granissimorum autorum, qui in similibus idem fecerunt, malui Græcam vocem retinere quam non satis perspicuam pro ea ponere.

969.a. Carthaginensium præfectus Synalus] apud Diodorum in huius narratione rei, Patalus nominatur.

970.b. Ab obuiis male multati] Xyl. vertit, Verberibus casti. & annotat, τιμπαίνωμενοι. Guatinus vertit, Virgis enim castos excoriarunt: sequutus (opinor) Suidam, cui τιμπαίνωμενοι est non modo εζολοφρευσis, sed οκείρεσθαι etiam, & κρεμάσθαι, suspendi, quod si liber sequi, in cruce actos veritatem. est enim plane consentaneum, supplicio illos corycaeos acerbissimo affectos. Intèpres Aristophanis in Pluto, ad verbum, ο τιμπαίνωμενοι κωστανες ούκ αρήξετε; baculos quibus damnati ferirentur, ait fuisse tympana. quem sequutus sum. Est etiam in epistola ad Hebræos vox επιμπαίνωμενοι, cap. 11. Antiquus & Erasmus verterunt, Distenti sunt: Castatio, Cruciatu. Dicitur & απο τιμπαίνωμενοι, apud nostrum in Galba, & vero apud Aristotelem 2. Rhet. cap. 6. de Antiphonte à Dionysio supplicio affecto. Eustathius in 5. Vlyss. ex Euphorione Chalcidensi & Athenæo tradit, απο τιμπαίνωμενοι est τω κωστανω πελέκει δεινωσθηναι, vt in tanta interpretum varietate liceat quod vis sequi.

Ibid.d. Solarium] ηλιοσκόπιον. Est autem fere solarium, vt ex Cicerone & Varronis l. 5. De lingua Latina percipimus, horologium in quo ex umbra gnomonis in sole hora possunt cognosci: quomodo Græcam vocem grammatici & Plutarchi interpretes acceperunt, tamen haud scio quam absurde pro suggesto vel tribunali in sole posito accipere possimus, secunda etymologia quomodo apud Athenienses ηλιασκόπιον dictum aiunt: nisi quod sequentia ostendunt, de ho-

rologio fieri verba.

974.c. Quam omnium hominum studiosissimus fuerit tyrannorum] αυτος αυτων ου δειναται, &c. refertur hoc ad Ephorum, si Græca sequimur: qui sane an tyrannistantopere & eorum vitæ instituto fauerit, non scio: neque memini ea de re quicquam legisse, neque ego arbitror tamen eum talem fuisse: Guarinus ad Philistum retulit, quasi illius vitia nulla oratione potuerit Ephorus diluere: quod ego consentaneum puto, & probatum, vt loco etiam huic (quicumque fuerit Ephori de tyrannide sensus) conueniens. Legendum ergo esset αυτος αυτων in voce αυτων, vt sit emphasis, ad facundiam eius & vitia tegendi calliditatem respiciens.

979.b. Syracusanis imperat sityulis vallum cadere, & prope murum proiec re] Xyl. vertit, Singulis Syracusanorum singulos vallos cadere, & sibi deponere iussit. & annotat, ηνας οκείλευσθαι ενα κωσαντας τα φρονι γγος κωστανδων. Qui verba hæc consideret, facile intelliget interpretes errasse, dum ita exponunt quasi Dio Syracusanos iusserit singulas fossas prope ruinas muri agere. quid enim erit κωσαντας & κωστανδων? quæ sane fossæ nihil congruunt, quam cædi non proprie dicimus, multo minus deiici; vel deponi. Consequens est vt aut κωσαντας, vallus sit, aut vocabulum mendosum. Postetius verum est, (nam κωσαντας fossa est, non vallum) & procliuus fuit ad meridam lapsus: scripserat enim altior κωσαντας κωστανδων. (aliàs κωσαντας si κατὰ σκωδων accipias, etiam κωσαντας δεbebat dixisse) litera σ ad vocis præcedentis finem ab oscitantelibratio est translata, & κωσαντας idem scripsit, vt in φ (vt vitiosa pronuntiandi ratione est receptum) deinde mutata. Hæc menda interpretibus peruertendi tententiam loci huius an- lam præbuit.

981. d. Ut ait Plato] Locus est lib. 8. De repub. quasi confusum aliquid, & in quo omnium formatum tel pub. exempla in promptu sunt, per κωστανδων seu nundinas, intelligit.

982.c. Per dolorem aliquem animi & iram ex parua & puerrili ortam occasione] Apud Æmilium Probum legitur ea, sed quidem satis seria: nempe quod hæcenus luxuriose & dissolute quum vixisset, parte rerum potito, & eum ad temperantiam reuocante, mutationem non ferret.

IN M. BRVTVM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusærii, interpretum,

Qvod initio statim affirmat Plutarchus, & post ea Pæsidonio teste videtur confirmare, M. Brutum a Iunio Bruto qui primus eiectis Tarquinii consul fuit Romæ, genus itaxisse: id & Dionysius Halicarnasseus libro quinto pernegat, autor grauissimus, & Dio lib. 44. scriptor Romanarum rerum nunc me dicatans. Sed id viderint alii. Illud nobis annotandum fuit, quo loco est in Græco statim tertio principii verbi, ημετερον ηδη εφωσεν, veruisse Guatinum, ense fulmineum, quam apposite, nemo non videt. Continent autem ea verba non illepidam comparationem. Quippe & gladii quales nos exposuimus, facile nimiam ob rigiditatem franguntur: & nimia humilitate ac prædura ingentia, fere sibi causa mali sunt: quomodo iste Iunius & liberis sese & vita priuabit. Mox h genium vertit grane & humile, non animaduertens, κωστανδων ημετερον minime esse contrarium, sed quasi consequens; (aliàs absurde contraria eidem tribueremus quod ille fecit) & placidum seu pacatum significare, non temerarium aut inquietum. Sic infra in Cicerone de Terentia, ημετερον & απλημον coniunguntur.

984.b. A Seruilio Hala] Seruiliam plerique antiquas inscriptiones sequenti A H A L A M scribunt, vulgo H A L A M. Ego puto A L A M etiam rectissime scribi posse, idque multo esse quam H A L A M verius. Nam cognomen est à parte corporis quæ axilla (quod & ipsum cognomen Seruillorum est) & concisè ala dicitur. Ex Cicerone patet hoc. is in libr. ad Brutum, qui Orator inscribitur, Quomodo (inquit) vester Axilla (loquitur de Seruilio Axilla: & cui vestrum vocet, ex hoc Plutarchi lo-

co pater) Ala factus est, nisi fuga literæ vastioris, &c. Ergo apparet aspirationem inter duo A A interiectam quod ea syllaba esset longa, & ex concisione vocabuli orta, in quæ pronunciando circumfleret. unde fortassis Græci A λαδ σumpserunt: vt Latinius, hoc est, magis recepta Latiniotum consuetudine, nos A L A M quam A H A L A M scripturos videatur. Sed hæc scire quam mutare, tutius est: Quod Plutarchus porro scribit, Seruiliam gladii sub axilla seu ala ad S. P. Mælium obtundendum detulisse, cogitationem iunxit, forte inde cognomen hoc ortum. Sed hoc est opinari. Historia est cum alibi, tum apud Luitum lib. ab V. C. 111. Pro Μελιον, scribit Μελιον. Guatinus ab Ahala in forum tractum, nescio quid sequutus Mælium vertit.

Ibid. d. Sed plebium hunc Bruti dispensatoris fuisse filium] Bruti dispensatoris, οδονομου Βρουτου. intelligo, qui dispensator fuisset, neque enim Bruti ad illum pertinet posse referri videtur, neque etiam debet: vt cunque id interpretes aut sint: Græca enim verba neque mendosa videntur, & ab eorum sententia abhorrent: nisi quæ expositas αυτην αποφωσεν. Sed & Βρουτου non erat Plutarchi. sine pronotone οδονομου, aut simili particula, positurus, si quidem præsum illam voluisset intelligi.

Ibid. f. Latine fuit Brutus ad castrensem & forensis delionem fuit exercitatus] Xyl. vertit, Romano quidem sermone Brutus ad exercitios & contentiones orationum sufficiens exercitatus fuit. & annotat, Ad militarem hæc facundiam Guatinus non recte applicat.

985.a. Fateamini nos lesisse] ομολογησθαι δεσσησθαι. ita legitur in epistolis Bruti, ab Aldo cum aliis impressis, rectius quædam iij

in nostro, ὁμολογῆται. Ibidem epistola ad Samios citra interrogationem legitur. Tertia est ad Lycios, in fine scribitur ἐλέσθαι, quod etiam citra aliud exemplar patebat legendum. Res ipsa ex sequentibus historiis patebunt.

Ibid. b. *Pramiserat iam amicum quendam Caninium*] In vita Catonis & huius ipsius rei narratione constanter Canidius legitur. Haud facile dixerim vtra in parte sit mendum, nam vtrunque est nomen Romanum.

Ibid. c. *Nam pater eius ante fuerat per Pompeium interfectus*] M. Brutum, huius patrem, Lepidi sectatorem, à Pompeio interfectum, & supra autor in huius vita & tota illius belli historia docet, & Lilius epit. 9.

986. d. *Et vero etiam Afrorum regem defendens premebatur magnitudine criminum*] Est in Græco τῆς ἐπὶ Λιβύων βασιλῆς, regi Africa. quod si recte legeretur, esset nimirum de Iuba intelligendum. Sed ego Brutum apud Cæsarem pro hoc intercessisse ne suspicor quidem. Et video vtrunque interpretem sequutum Græca: sed ego mendum suspicor, & de Deiotaro loqui Plutarchum. Quod etsi eo durius videri alicui poterit, quia Λιβύων vox neque cum Γαλατῶν, neque cum Ἀρμενίων (nata Armenia minoris regem Deiotarum fuisse, Hircius ait: Gallogræcia, quæ est Galatia, tetrarcham, sed & hos constat reges dici aliquando) quicquam affine habeat: tamen duobus nitor argumentis, an coniecturis? Vna est, quod pro Deiotaro intercessisse apud Cæsarem, Brutum, ex prima Ciceronis ad Atticum libri 14. epistola, apparet: altera, quod hoc dictum Cæsaris de Bruto ibidem refertur. Iam Deiotarum parte sui regni mulctatum fuisse, ex quadragesimo libro Dionis, quin & ex Cicerone & aliis, constat. De Iuba nihil tale legi puto vsquam. Propria autem nomina absurdissime in Græcis saepe corrupta esse, ita ut vestigia vix leuia saperent, notius mihi est quam voluissim. Si tamen cui hæc non placent, ἀμείψθημι μνημονίων Plutarchi annotet.

Ibid. e. *Non impudenter obsecrantibus succumbere*] Locus in Græco est subobscurus, ac nequaquam à Guarino intellectus. Continet autem hanc sententiam, Nonnulli importunitate petentium amicorum vincuntur, & se verecundiæ nomine excusant: quod scilicet puduerit eos amicis quidquam negare. καλοῖσι δὲ συγγενῶν: vocant vel appellant hanc suam ἡτίαν & concessionem, verecundiam. At eam Brutus turpissimam magno viro iudicabat. neque enim eum debere quiduis precibus suorum dare, sed interdum negare. Est autem δὲ συγγενῶν, Verecundia alicuius moueri, & quasi non ferre vultum eius, obrepulsum indignantis. Sic in Coriol. de petitione consularis, de vulgo, ἐδυστοπιῶν τὴν ἀρετῶν, Virtutis Coriolani verecundia animos eorum mouebat.

987. c. *Quid vobis, inquit, anne Brutus videtur hoc corpuseum expectaturus?*] Xyl. vertit, *An vobis, inquit, videtur Brutus hanc carunculam non expectaturus?* & annotat, In Cæsare hoc aliter refertur: nempe Cæsarem, qui imperandi causa Brutum nequaquam impium in se (à quo tot esset beneficiis affectus) fore putaret, dixisse, αἰ αἰ μέντοι πῶς τὸ δέσμα Βροδῶν. Hæc cutis expectat Brutum. Quanquam malim & ibi legi ita, ut cum hoc consentiret, Βροδῶν recto, non quatto casu, quasi diceret Brutum post se rerum potiturum, & expectaturum mortem ipsius.

988. d. *Quidam Q. Ligarius, Pompeii amicus*] Xyl. vertit, *C. Ligarius.* & annotat, Frater, opinor, Q. Ligarii eius quem à Tuberone accusatum Cicero defendit, nisi forte Quintus legendum sit. paulo post Statilius socius Bruti dicitur. malim enim legere Statilium quam Σταλλίον, Stallium, nisi forte alius fuit.

993. c. *Cinna vero quidam poeta*] Xyl. vertit, *Cinna vir non postrema in ciuitate dignitatis.* & annotat, in Græco est, Κίνας ποιητικὸς αἴψ. Πολιτικός legendum esse putabam, id est In rebus versatus. Fuit enim is C. Heluius Cinna trib. plebis, ut patet ex Dione libro 44. extremo: ex Appiani lib. 2. Ciuil. ex Valerii Maximi lib. 9. cap. 9. Non sum nescius, Cinnam hunc à quibusdam summis viris pro eo poeta accipi qui Smyrnam poema condiderit, sitque à Catullo laudatus, qui fortassis hoc ipso loco ducti ita censuerunt. Sed quia tam multi fuerunt Cinnae, non temere, nisi alia accedant argumenta, id assermarim.

994. a. *Scenicos ipse Neapolim profectus*] Guarinus indocte, Bicchii cultoribus. οἱ παρὰ Λιόνουσι τεχνίται vocantur histriones. Vide Plutarchi quæst. Rom.

Ibid. b. *Non dominum grauari Ciceronem, &c.*] Extant in hanc sententiam etiamnum epistola Bruti ad Ciceronem.

Ibid. d. *Quemadmodum prosequuta sit Hectorē Andromache*]

Totus hic locus ex lib. 6. Iliadis Homericæ desumptus est.

995. b. *Perdidit at fatum me, &c.* Latoides Apollo. Latonæ filius. verba sunt apud Hom. I. Iliad. decimosexto, Patrocli ab Apolline & Hectore & Euphorbo cæsi. Valerius Maximus refert hoc lib. 1. cap. De omnibus: sed Apollinem non à Bruto, verum Cæsare & Antonio signo datum ait.

Ibid. c. *Vicies*] H. S.] Guarinus valde imperite, Quingenta millia aris esse idem quod minam, id est centum drachmas, facile potest demonstrari. in Græco autem hic est πενήκοντα μυριάδες, quinquaginta myriades, nimirum drachmarum. At in vna myriade, centum sunt minæ, Ergo hæc summa efficiet non quingentas minas, sed quinque minarum millia: vel, quod idem est, millium aris quinque millia: summam scilicet Guarinianæ decuplam. Latinius hoc dicitur vicies sestertium: & ipse in Antonio Plutarchus ostendit, vigintiquinque (cuius duplum hic est) myriades, Latine decies vocari.

995. e. *De quibus alio loco disputauimus latius*] Xyl. vertit, *Quæ de re alio disputatum est latius.* & annotat, ἵσθ' ὅτι ἐν ἐπιπέοις μάλλον ἢ πορρηται. Guarinus: *Hæc in cæteris animalibus dubia magis sunt.* nimis quam imprudenter. Quod autem alio loco se hanc quæstionem ait tractasse, id est in libro Coniualium quæstionum 6. c. 8.

996. d. *P. Siro*] Sicilius Coronas Dioni dicitur, libro 46.

1000. a. *Voce inimica pronuntians carmina quibus Nestorem utentem cecinit Homerus*] In rixa Achillis cum Agamemnone sedanda lib. 1. Iliadis.

1001. a. *Nostra est hæc, inquit, Brute, doctrina*] ἡμέτερος οὐκ εἶπεν, legendum est, non ἡμέτερος, Epicureorum enim sententia refertur, non Platoniorum. Cassium autem Epicureum fuisse, id quod hic dicitur, etiam ex Ciceronis ad eum epistolis ipsiusque rescriptis apparet, quæ sunt lib. 15. ad familiares.

Ibid. c. *Circa Symbolon*] Mons est apud Philippos Pangæo monti occurrens. Locorum descriptio, est satis perspicua apud Dionem in huius historiae narratione, lib. 47.

Ibid. d. *Cui ex aduerso Brutus, Cassio Antonius castra posuit*] Xyl. vertit, *Ita ut Brutus contra Cæsarem, Cassius contra Antonium collocaretur.* & annotat, καὶ κατὰ στρατῶν δέουσι Ἀντωνίου Βροδῶν, Κασσίου δὲ Ἀντωνίου. Mendum est perspicuum: & historia docet pro Ἀντωνίου, esse αὐτῶν legendum, ut ad Cæsarem referatur, cuius castris Brutus oppositus fuit, hæc tamen Guarinus non sensit.

1002. d. *Fuisse etiam in posterum diem se, qui natalis ipsius erat, ad cenam inuitatum*] Xyl. vertit, *Fuisse etiam Cassium à se in crastinum vocatum ad cenam, quæ dies sibi natalis esset.* Hæc autem in hunc locum annotat: Græca videntur non nihil ambigua esse, & interpretes quidem ita acceperunt quasi dies natalis non Messalæ esset, sed Cassii futura. id quod mihi secus videtur sane. & illud εἶπὼν eo est obscurius quod statim transitur ad accusatiuum: neque antecedentia verba Messala, sed Cassius fecerat: quo fit ut ἀνατίσσει δὲ τὴν Κασσίου exponam quasi Cassius hæc ad Messalam loquutus, eum salutauerit: & τὴν κεκλημένον accipiam ut ad Cassium referatur: à Messala inuitatum. Si Cassii fuit natalis dies, periit suo natali, sicut & Pompeius & Aitalus: quæ in Camillo exempla Plutarchus referens, videtur ne hoc quidem neglecturus fuisse si ita sensisset.

Ibid. f. *Propter quam alteram liberam duxi & claram*] Locus est mutilus. id quod asterisco notare, quam incertum aliquid assuere, tutius duxi.

1003. d. *Id docuit occasio victos*] ὁ κερῶς. sic enim legendum puto, non ὁ κερῶς: quod falsum esse sequentia demonstrant. Ad stipulatur etiam Amiotus.

1005. b. *Quos nominabat Brutus Brigas*] De hoc vocabulo non nihil Varius ex Hesychio. Eustathius in primum Vlyssæ, ex Pausania refert, ita vocatos Barbaros. videntur autem fuisse manumisti ad ferenda arma & militandum serui: nisi quis lixas & calones intelligere malit.

1008. c. *Ne huius mali te fallat autor, Iupiter*] Vltionem diuinitus imprecatur ei qui causa præsentis mali & oppressæ libertatis esset. Appianus idem referens, de Antonio exponit, qui quum posset patriæ libertatem vna cum Bruto (qui hoc ipsum sperans ei pepercerat) asserere, maluit se cum Cæsare coniungere, à quo deinde est pessundatus. Cæterum versiculus est ex Eurip. Medea, quæ Iasonis in caput execratur, à quo prodita erat.

1009. a. *Valerius Maximus*] Lib. 4. cap. 6.